

NEDERLANDSCHE PHYTOPATHOLOGISCHE (PLANTENZIEKTEN-
KUNDIGE) VEREENIGING.

TIJDSCHRIFT OVER PLANTENZIEKTEN

ONDER REDACTIE VAN

PROF. DR. J. RITZEMA BOS, M. DE KONING,
IR. N. VAN POETEREN EN PROF. DR. H. M. QUANJER.

Een en Dertigste Jaargang — 7e Aflevering — JULI 1925

VERSLAG VAN DE PROEFNEMING GEDAAN IN „DE WIL-
HELMINAPOLDER” IN VERBAND MET DEN ACHTER-
UITGANG VAN AARDAPPEL-POOTGOED AFKOMSTIG
VAN GELIJKE AFSTAMMING IN ÉÉN STREEK MAAR
OP VERSCHILLENDE GRONDSOORT.

Uit de pootgoedverwisselingsproeven van de laatste jaren, vanwege het Centraal Comité genomen, hebben we heel duidelijk kunnen zien, dat de besmetting in de eene streek veel grooter is dan in de andere.

Steeds gaf het pootgoed van kleigronden gezonder nateelt dan van zand- en veengronden.

Of de meer- en minder gunstige werking alleen door de grondsoort werd verkregen, of dat omgeving en klimaat hierbij ook een rol spelen, kon natuurlijk uit deze proeven niet worden aangetoond.

Om dit evenwel na te gaan namen we dezelfde proef in één streek, n.l. in den Wilhelminapolder bij Goes.

Den grond in „de Wilhelminapolder” kunnen we als volgt klassificeeren:

1. Zware kleigrond	200	jaar	in	cultuur.
2. Zware kleigrond	100	„	„	„
3. Zware zavelgrond	100	„	„	„
4. Zeer lichte zavelgrond ..	100	„	„	„

De proef is genomen in 1923 en 1924.

Alle vier de proefvelden werden aangelegd in groote velden suikerbieten en lagen minstens 130 Meter van andere aardappelvelden verwijderd.

Voorvrucht en bemesting was voor allen gelijk.

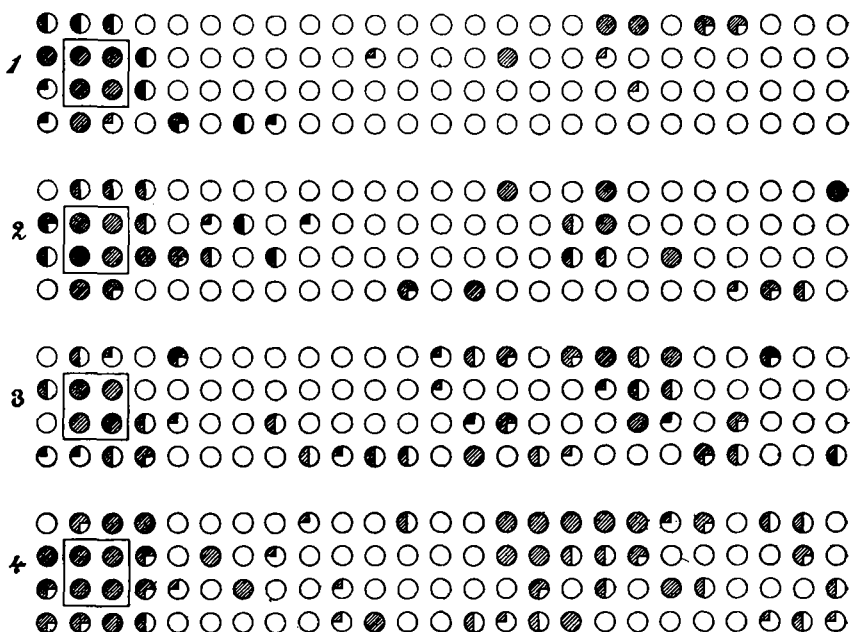
Uitgegaan werd van 100 gezonde Eigenheimer knollen, welke in vieren werden verdeeld. Het uitpoten geschiedde in vier rijen elk van 25.

De vier planten, die in den plattegrond in een vierkant zijn aangegeven, waren de ziekmakers. Er werd gewerkt met mozaiek-zieke planten.

Al kort na de opkomst bleek no. 73, die gezond moest zijn, zwak ziek, echter werd de plant niet verwijderd, daar besmetting al kon hebben plaats gehad.

De groei was in den loop van den zomer bij allen goed te noemen.

Als eenig verschil zou ik nog kunnen noemen de iets mindere

loofontwikkeling op den kleigrond. De luizenaantasting kan voor alle veldjes ook gelijk gesteld worden.

Het rooien geschiedde op 15 September. De planten waren toen op den kleigrond, en den lichten zavelgrond (1, 2 en 4) zoo goed als dood, op den zwaren zavel (no. 3) voor drie vierde afgestorven.

Van alle planten werden 4 knollen verzameld, om in 1924 afzonderlijk te worden uitgepoot.

Bovenstaande plattegrond geeft aan hoe de nateelt zich in 1924 heeft gehouden. We zien daar direct uit dat op zeer lichten zavel (no. 4) de meeste besmetting heeft plaats gehad, minder op de zware zavel (no. 3) nog iets minder op den jongsten kleigrond (no. 2), en het allerm minst op den oudsten kleigrond.

Nevenstaand staatje geeft het aantal zieke planten weer:

No.	AANTAL ZIEKE PLANTEN				
	geheel ziek	voor $\frac{3}{4}$ ziek	voor $\frac{1}{2}$ ziek	voor $\frac{1}{4}$ ziek	Totaal
1	4	3	6	7	20
2	7	5	12	3	27
3	3	8	14	11	36
4	16	10	12	9	47

Uit de onderzoeken van de laatste jaren is gebleken, dat sterke luizenaantasting, gepaard gaande met lang groen blijven, veel besmetting kan veroorzaken. In een geval als bovenstaande waar afsterving en luizenaantasting ongeveer op één lijn gesteld kunnen worden, is toch het ziekte percentage belangrijk verschillend.

Volgens deze proef moeten ook nog andere onbekende factoren een rol spelen.

De directeur
van „de Wilhelminapolder”
H. A. HANKEN.

Wilhelminadorp, Maart 1925.

EEN GEVREESDE VIJAND VOOR ONZE DENNENBOSSCHEN.

Wanneer men thans (Juni) op warme dagen door 20- tot 30-jarige dennensbosschen gaat, ziet men tal van vrij kleine, vooral bij warm weer vlugge vlinders tusschen de stammen vliegen. Vangt men ze, dan ziet men dat het spanners zijn, slanke, teer gebouwde vlinders. Sommige zijn oranje, waar een vuil lichtgeel door heen schemert. De sprieten zijn draadvormig. Andere zijn sepiabruin, hier en daar schemert eveneens een lichtere kleur door. De sprieten zijn gevederd. Ook is het lichaam iets dunner dan bij de vorige.

Het zijn de vlinders van den dennenspanner, de wijfjes oranje, de mannetjes bruin. (*Geometra piniaria*, ook wel *Fidonia* of *Bupalus piniarius* of *Bupalus piniarius*.)

In Mei, Juni leggen deze vlugge boschbewoners hunne eitjes af langs de naalden van grove dennen. In rijtjes van 5—10 stuks worden ze daar tegenaan geplakt. Gemakkelijk vindt ge ze niet, want ze worden meest afgelegd aan de naalden van het bovenste kroongedeelte en de vlinders vliegen liefst in bosschen boven 20 jaren.

In Juni komen de kleine spanrupsen voor den dag en beginnen de naalden van den kant af te beknagen. Naarmate ze grooter worden, wordt de beschadiging ernstiger; op het laatst zijn tal van naalden, vooral in het bovenste deel van den kroon, langs